

Dr. Virágh Pál (1997)

Földes a szülőfalum, a szűkebb szülőföldem, amely számomra nem csak azt jelenti, hogy itt születtem 1939. január 15-én, amikor Európában még béke volt, hanem hogy itt éltem, ide jártam „haza” 1962. augusztusáig, amikor egyetemi tanulmányaim befejezésével munkahelyem már Debrecenhez kötött.

Ehhez a szép, az életet adó „föld” szóból jelzős szerkezettel képzett Földes községhez kötődnek gyermek és ifjúkori éveim. Azok az évek, évtizedek, amikor a legfogékonyabb az ember, amikor magába szívja, s egy életre elraktározza magában környezetének minden rezdülését, azokat a hatásokat, amelyek meghatározzák az ember egyéniségét, jellemét, erkölcsét és hitét. A közösségi példát, amely megerősítheti, gyengítheti, vagy akár le is rombolhatja a szülőktől látott példát.

Földes nekem ilyen szempontból a megerősítő, a bizalmat adó, a lelkesítő szerepet játszotta életemben. Nem láttam semmit másként, mint amit a Szüleimtől láttam, hallottam és nevelésként kaptam. Sem a szomszédoktól, sem a Petőfi utca lakóitól, amikor a kútra vízért mentem, sem a Disznógáton és a Magasparton ahová barátaimhoz játszani jártam, sem a falu más részein, amikor rokonokat vagy a család jó ismerőseit látogattam meg. Mindenütt a tisztességet, a példás szorgalmat, a segítőkészséget, a jószándékot és a szeretetet tapasztaltam. A falu népe hitben élő volt, vasárnaponként és ünnepnaponként a templomunk megtelt a hívekkel. A Földes községben élő családoknak, az embereknek tartása volt. Tudatos cselekedeteiknek, szorgalmuknak, vasakaratauknak az eredménye adta ezt a tartást, amely a református puritánssággal, a hitben éléssel párosulva nem gögös, fennhéjázó magatartásban, hanem példás, szerény, csendes és gyarapodást felmutató életvitelben jutott kifejezésre. Hiszem, hogy a ma nemzedékei napjainkban is őrzik ezt a kincset!

Ezt az örökséget kaptam és a Szülőfalumtól, ezt vittem tovább, ez táplált, ez adott erőt eddigi életemben. Erre az örökségre támaszkodhattam aktív életem bármely tiszttségében, polgári jogi tevékenységet végző főügyészségi ügyészként, igazgatási osztályvezetőként, a Hajdú-Bihar Megyei Tanács titkáráként, vagy amikor menekültek sorság kellett felkarolnom, s akkor is, amikor a rendszerváltozás után 1991-1994. években Hajdú-Bihar és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyék köztársasági megbízottjaként tevékenykedhettem. A bizalomból eredő közösségi megbízatásaim teljesítése közben a Magyar Jogász Szövetség, majd a Magyar Jogász Egylet megyei elnökeként, a Magyarok Világszövetsége megyei szervezetének elnökeként, a Kárpátok Eurorégió főtítkáráként mindig az a szívós küzdelem és kitartás volt a példa előttem, amelyet Földes község nyolc évszázados története tárt elém. Ez az örökség ad ma is hitet és erőt, amikor egyetemi hallgatókat taníthatok, amikor református egyházamat szolgálhatom a Debreceni Nagytemplomi Gyülekezet főgondnokaként, s a Debreceni Egyházmegye tanácsosaként. Ezzel a felfogással igyekszem segíteni Szülőfalum nemes harcát a Kállay Alapítvány „maradékainak” visszaszerzése érdekében. Amit örökségként kaptam szülőfalumtól az nekem drága kincs, viszonznom lehetetlen, de továbbadni kötelességem. Gyermekeimnek, unokáimnak ezt a földesi szellemiséget igyekszem átadni, hogy derék emberekké válhassanak!